

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI - SECTIA A V A CIVILA
SENTINȚA CIVILĂ NR. 1243
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 16.10.2015
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PRESEDINTE: Crina Liliana Buricea
GREFIER: Elena Petrică

Pe rol se află soluționarea cauzei civile formulată de reclamanta-părăță Kovesi Laura Codruța în contradictoriu cu părății SC Antena 3 SA, Gâdea Emanuel, Ciuvică Mugur Cristian, Grigore Bianca, Tudor Radu, Direcția Națională Anticorupție și cu părâtul-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având ca obiect „acțiune în răspundere delictuală”,

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă reclamanta-părăță personal, părâtul-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, părății Gâdea Emanuel, Ciuvică Mugur Cristian, Grigore Bianca personal și asistați de avocat Arizan Marius Andrei, SC Antena 3 SA și Tudor Radu, reprezentați de același avocat, lipsă fiind părâta Direcția Națională Anticorupție.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Dând lămuriri instanței, reclamanta-părăță arată că avocatul care-i reprezintă interesele în instanță este plecat în pelerinaj și înțelege să se reprezinte singură la acest termen de judecată.

Tribunalul, în temeiul dispozițiilor art. 244 C.pr.c., acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Reclamanta-părăță solicită admiterea acțiunii și a excepțiilor formulate, să se aibă în vedere concluziile scrise depuse la dosarul cauzei, respingerea cererii reconvenționale și a excepțiilor formulate de părăți, să se constate că a motivat acțiunea, și-a expus argumentele, că se judecă pe fapte, probe și nu pe intimidări. Apreciază că acțiunea este fondată și dovedită, că se încearcă defăimarea, cu ocazia fotografiilor făcute la momentul întâlnirii cu un coleg în parc, care a fost transformat în „golan, mafiot, infractor,. De asemenea, relevă faptul că a obținut prin muncă tot ceea ce a realizat, că a avut merite profesionale și că a fost decorată de un președinte stat. Prin emisiunea difuzată de postul de televiziune Antena 3, timp de 2 ore și 45 minute a fost defăimată constant șijosnic.

Părății, prin avocat solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei invocată de părâtul Tudor Radu, să se rețină că în răspunsul la interogatoriu nu s-a indicat fapta săvârșită de acesta în ce o privește pe reclamantă, să se aibă în vedere materialul probator administrat în cauză, să se constate că reclamanta nu este vizată.

În privința părâtului-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, arată că orice apreciere cu privire la modul de exercitare a atribuțiilor reprezintă o judecată de valoare. Făcând referire la baza factuală, arată că la nivelul anului 2014, luna iunie s-a pronunțat Hotărârea Curții Constituționale nr. 284, statuându-se că președintele României nu se bucura de imunitate absolută. Solicită a fi avută în vedere soluția pronunțată de CEDO în cauza Urechean contra României din aprilie 2015, din care nu rezultă că ar exista o imunitate a președintelui. În opinia sa, nu poate subzista o asemenea soluție. Afirmația lui Savaliuc se bucură de o bază factuală suficientă și, ca atare, nu există prejudiciu creat de acesta.

În privința părâtului Gâdea Emanuel, arată că se invocă o întrebare pusă de acesta, respectiv dacă reclamanta "s-a ocupat personal de protecția familiei președintelui Băsescu Traian". Arată că nu s-a făcut o afirmație, că există o bază factuală cu ocazia probatoriului administrativ și a interceptărilor pe mediul ambiental făcută de Sandu Anghel cu privire la Mircea Băsescu. Se solicită a fi avute în vedere afirmațiile făcute de procurorul Iacobescu, precum și faptul că CSM a indicat articolele apărute în presă, să se aibă în vedere claritatea afirmațiilor lui Iacobescu, în sensul că dosarul i-a fost luat de către Ponea. Consideră că dosarul i-a fost luat de Parchetul General care i-a admis plângerea lui Iacobescu. Astfel, timp de 3 ani nu s-a întâmplat nimic în acest caz. Se solicită a se avea în vedere declarațiile procurorului Iacobescu, în sensul că, deși la data de 19.06.2014 familia lui Sandu Anghel a depus o plângere la DNA Constanța, nu s-a luat nici o măsură. Nu s-a făcut o afirmație cu caracter determinat. În privința afirmațiilor care formează capătul 2 al cererii de chemare în judecată, solicită să se rețină că acestea au fost făcute de Sandu Anghel la poliție, că presa nu a făcut altceva decât să dezbată acest eveniment pe larg. În fața procurorilor nu și-a susținut afirmațiile anterioare, nu au mai fost reiterate. Există o bază factuală suficientă pentru a dezbatе public acest subiect. În cazul părâtului Gâdea nu există o afirmație clară. Temeiul acțiunii nu relevă faptul că Gâdea a spus că reclamanta ar fi luat o sumă de bani. Răspunderea aparține celui care a făcut o afirmație determinată. Nu s-a afirmat decât că reclamanta nu a dat nici o declarație în zilele de 19 și 20 iunie și că, deși există înregistrări, nu s-a luat nici o măsură împotriva lui Mircea Băsescu. În alte situații DNA a acționat cu celeritate. Solicită respingerea acțiunii, să se constate că nu s-a dovedit existența unui prejudiciu.

În privința părâtei Grigore Bianca, arată că orice apreciere cu privire la modul de exercitare a atribuțiilor se află în faza unei judecăți de valoare. Aceasta doar a menționat ce au relatat alții, nu a susținut partea personal. În presa din 2012 au apărut o serie de articole, care nu au fost menționate în întâmpinare. Cu ocazia administrării probei cu interogatoriu, reclamanta a spus că nu i-a dat în judecată pe cei care au mai realizat reportaje pe această temă, că nu s-a răspuns la întrebarea de la pct. 8, ceea ce denotă că este o recunoaștere a întrebării respective. Nu este o acuză, este doar o întrebare. Se precizează că

Sandu Anghel a făcut acele afirmații și că nu a ieșit nimeni în presă să spună că nu s-au întâmplat acele lucruri. Este o judecată de valoare bazată pe declarația lui Sandu Anghel. Nu s-a precizat nimic, planează suspiciunea. Nu a indicat o faptă determinată, deci nu poate atrage răspunderea unui jurnalist. La interogatoriu, reclamanta a răspuns în sensul că nu i s-a cerut un punct de vedere. Solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

În privința părâtului Ciavică Mugur Cristian, reclamanta și-a făcut pleoaria finală, iar baza factuală este asemănătoare cu a părâtului Gâdea Emanuel. În continuare, arată că procurorul Iacobescu a criticat Parchetul General și Parchetul de pe lângă DNA Craiova, deferind instanței tot ceea ce i s-a întâmplat. Solicită a se reține conținutul deciziei pronunțată de ICCJ în ianuarie 2013. Astfel, Iacobescu a relatat că Parchetul General a avut o ingerință, însă ulterior a devenit amnezic, nu mai cunoștea nici o emisiune, nu a mai spus absolut nimic. Astfel, afirmația acestuia nu este reală. Arată că s-a pus o întrebare foarte normală, Iacobescu fiind scânteia. Era vorba de o persoană importantă, respectiv fratele președintelui. Astfel, procurorul general avea calitatea să demareze o anchetă. Ulterior, presa a acționat, însă după ce au luat la cunoștință de la familia Anghel. În privința pozei, arată că Șelaru a acreditat ideea că i-a fost spartă mașina. Impactul fotografiei nu este cel menționat de Șelaru, spargerea autoturismului neavând vreo legătură cu emisiunea din 19 iunie. Relevă faptul că nu s-a formulat acțiune împotriva altor trusturi de presă, că nu a făcut decât să critice modalitatea de întâlnire, că în România nu există termenul de mafiot. Solicită respingerea acțiunii ca nefondată.

În privința părâtelei SC Antena 3, reprezentantul arată că nu se i poate stabili o răspundere delictuală și că își rezervă dreptul de a solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Având cuvântul, **părâtul Gâdea Emanuel, personal** arată că motivul pentru care a venit nu este pentru intimidare, ci se referă la faptul că a formulat întrebarea *dacă reclamanta s-a ocupat personal de protecția președintelui Băsescu*. Așadar, jurnaliștii lucrează doar cu întrebări. Astfel, istoria democratică este una foarte fragilă. Fratele președintelui României a intrat într-un scandal fără precedent, sens în care informațiile sunt foarte clare. Iacobescu a relatat că dosarul l-a instrumentat din 2011. Întrebarea nu se bazează pe ceva personal, ci pe spusele lui Iacobescu în public și privat. Arată că există toate aceste date, că Iacobescu s-a plâns că i s-a luat dosarul, iar formularea întrebării era obligatorie pentru jurnalist. Jurnalistul are obligația să întrebe cum s-au întâmplat faptele de corupție, având în vedere că era vorba de un scandal de corupție. Totodată, pune în evidență faptul că este vorba despre buna credință și că punerea întrebărilor nu este greșită. Se solicită a se reține libertatea de exprimare și că întrebarea se baza pe elemente concrete, că există confirmarea că dosarul fusese îngropat undeva. Acest lucru se putea întâmpla cu acordul parchetului. Mai arată că nu a avut intenția de a-i crea reclamantei prejudicii.

Au fost momente în care s-a bucurat și a apreciat activitatea profesională a reclamantei și că ceea ce a făcut se bazează pe trei principii: interesul public, buna credință și libertatea de expresie. Există momente în care se pun întrebări firești, presă având rolul ei. Consideră că întrebarea sa a fost una legitimă, că are o responsabilitate mare. Astfel, arată că există procese celebre cu jurnaliști care au câștigat și că opinia publică are nevoie și de critici.

Pârâtul Ciuvică Mugur Cristian, personal arată că reclamanta l-a dat în judecată pentru trei propoziții, că aceasta nu a fost intimidată. În legătură cu defaimarea, a vorbit avocatul care-i reprezintă interesele în instanță. Relevă faptul că reclamanta a spus că este simpatizată de public, deci nu a fost defaimată. A căpătat convingerea că Ponea și Kovesi au mușamalizat dosarul timp de 3 ani, iar vara trecută s-a încercat mușamalizarea înregistrărilor lui Bercea. DNA nu a făcut nimic. Arată că își menține afirmația făcută, că „întâlnirea de mafioți, de golani,” este o exprimare figurativă și că el comentează ce aude, lucruri din prezent, cu atât mai mult cu cât în realitățile vremurilor, întâlnirile prin parcări au drept scop, în general, săvârșirea de infracțiuni, fapte de corupție, constatare inclusiv prin realizarea de flagrante de către organele de anchetă. Poate interpretarea sa a fost eronată. Ceea ce cunoaște este faptul că reclamanta are pretenții exagerate.

Pârâtul-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, personal arată că pe data de 19 iunie a făcut afirmația că aşteaptă ca Kovesi să înceteze cu minciuna, că are o opinie personală, care nu poate fi combătută, că și-a spus opinia de cetățean care se bazează pe o bază factuală. Mai arată că în dosarul „flota,” s-a dat o soluție care a fost atacată la I.C.C.J. Așadar, conform art. 10 din Legea 303/2004, judecătorii și procurorii nu-și pot exprima părere personală. Poate fi considerată ca o intimidare. Arată că nu există deontologie, că Băsescu a ales să conducă destine DNA. Solicită a se constata că un procuror general nu poate spune ce trebuie să se facă în dosar, că premierul a fost dat în judecată pentru fapte petrecute înainte de mandat. Opinia sa se bazează pe practici reale. În acest sens, invocă avizul consultativ nr. 1/2007, deciziile CCCR. Rezultă că imunitatea nu se poate aplica retroactiv, să se rețină că nu există o imunitate absolută, cum a fost invocată în dosarul flota, precum și faptul că Băsescu avea calitatea de inculpat în 2005. Față de acest aspect, solicită a se constata că reclamanta nu și-a dovedit prejudiciul, spunând chiar în fața instanței că nu poate proba acest lucru. Solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

Pârâta Grigore Bianca, personal arată că demersul reclamantei nu este unul just. Au efectuat anchete și au formulat întrebări, care nu au fost contestate. Acest subiect aducea o amploare subiectivă, întrucât reclamanta este simpatizată de presă. Nu cunoaște de ce acele emisiuni ar constitui un pretext pentru chemarea în judecată. Se solicită a se reține că Kovesi pretinde o sumă de bani, neștiind cum să o justifice. Acțiunea trebuie respinsă, ca nefondată și netemeinică.

Părâțul-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, personal solicită admiterea cererii reconvenționale aşa cum a fost formulată, să se constate că un jurnalist are un rol social, că trebuie să beneficieze de sprijinul statului, să se constate că reclamanta a dorit să creeze o stare de presiune, să atragă un oprobriu public asupra părâților. A făcut interviuri cu aceasta, o admira cu ceva ani în urmă, dar s-a schimbat. A pus DNA să facă un comunicat pentru că i s-a adus o gravă atingere demnității. Jurnaliștii și-au făcut datoria. DNA nu a dat o explicație plauzibilă. Mai arată că are un site „Lumea Justiției”, și că autorul documentului intitulat cerere de chemare în judecată este Dana Tițian. Solicită acordarea cheltuielilor de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru.

Reclamanta arată că a răspuns în concluziile scrise și cu privire la pretențiile formulate pe calea cererii reconvenționale.

TRIBUNA LUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 25.06.2014, pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, sub nr. 30028/299/2014, reclamanta Kövesi Laura Codruța, în contradictoriu cu părâții S.C. ANTENA 3 S.A., Gâdea Emanuel, Ciuvică Mugur-Cristian, Grigore Bianca, Tudor Radu, Savaliuc Răzvan Ovidiu a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligați aceștia, în solidar la plata sumei de 1.000.000 lei reprezentând prejudiciul creat, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în cadrul emisiunii difuzată de postul Antena 3 din data de 19.06.2014, ora 21.30, Sinteza Zilei, realizator Mihai Gâdea, invitați Bianca Nae, șeful departamentului de investigații Antena 3, Radu Tudor, jurnalist, Mugur Ciuvică, Președinte Grupul de Investigații Politice precum și alți invitați au fost prezentate mai multe fapte și au fost făcute afirmații mincinoase care i-au creat un prejudiciu grav de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane. Potrivit informațiilor furnizate pe parcursul întregii emisiuni, s-a acreditat ideea de către realizatorul emisiunii Gîdea Mihai că reclamanta, procuror șef al DNA a mușamalizat timp de câteva zile dosarul în care se efectuau cercetări față de fratele președintelui țării, iar exprimarea folosită pentru prezentarea acestor neadevăruri a fost irresponsabilă. A precizat reclamanta că emisiunea prezentată de acest post de televiziune și susținerile persoanelor angajate sau invitate în cadrul emisiunii au încălcăt, pe latura socială – necesitatea unei informări corecte și obiective a opiniei publice, pe latura legală – normele privitoare la dreptul la viață intimă, familială și privată, dreptul la propria imagine, privitoare la accesul liber al persoanelor la informațiile de interes public. S-a mai arătat că informațiile astfel prezentate de emisiunea Sinteza Zilei, nu au o bază reală și reiese cu certitudine faptul că au fost făcute doar în scop defăimător. Astfel, Mihai Gîdea a afirmat „întrebarea fundamentală este dacă doamna Kovesi s-a ocupat

de protecția personală a domnului Traian Băsescu și a familiei sale. Iar la această întrebare doamna Kovesi trebuie să răspundă”; Mugur Ciuvică a susținut „dar Kovesi ar trebui ea să se aresteze, ori singură, ori să o ajute poate nevoilnicii, ăia de la Parchetul General, pentru faptul că a mușamalizat acum dosarul ăsta timp de câteva zile bune (...) asta a făcut Kovesi. Kovesi a încercat să mătrășească dosarul ăsta, să-l închidă, să-l îngroape”; Bianca Nae a arătat că „doamna Kovesi a făcut obiectul unor dezvăluiri de presă. Și viața amoroasă a făcut obiectul unor fotografii. S-a spus la un moment dat despre dumneaei cum că ar trăi o idilă cu acest șofer, SPP- istul despre care se tot vorbește”.... „Juriștii cu experiență spun că doamna Kovesi nu poate fi anchetată decât de un procuror superior în grad, respectiv de domnul Nițu”; Răzvan Savaliuc „eu aştept ca Laura Kovesi, șefa DNA, să înceteze minciuna (...) că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe Traian Băsescu care nu are nici o imunitate”.

Așadar, afirmațiile de genul celor de mai sus sunt total mincinoase, de natură să genereze prejudiciu ce justifică răspunderea patrimonială. În fapt, întâlnirea prezentată drept „conspirativă” reprezintă una din deplasările procurorului șef al DNA, doamna Laura Codruța Kovesi împreună cu fostul său consilier, domnul judecător Horia Valentin Șelaru, în loc public, spre sala de sport. De altfel, prezentarea ca fiind conspirativă a unei întâlniri pe stradă dintre două persoane, indiferent că sunt sau nu sunt foști colegi, prieteni sau nu, reprezintă o formă de abuz, incompatibil cu libertatea de exprimare, libertatea de informare. Așadar, în mod evident s-a adus un prejudiciu prin includerea numelui său și raportarea la funcția pe care o deține într-un material ce viza dezbaterea cu privire la o cauză intens mediatizată. Astfel, au fost preluate ulterior în cadrul Antena 3 și la următoarele emisiuni ale acestui post de televiziune, situație care i-a adus un prejudiciu absolut nejustificat și o gravă atingere a demnității personale și a imaginii publice. Numele Kovesi Laura Codruța a figurat pe parcursul întregii emisiuni Sinteza zilei, împrejurările de fapt din care rezultă atingerea adusă onoarei și reputației, încălcarea dreptului subiectiv, precum și îndreptățirea de a-i chema în judecată pe părăți rezultând din afirmațiile mincinoase făcute la adresa sa.

Din expunerea de mai sus, privitoare la împrejurările de fapt rezultă cu prisosință, că în speță sunt îndeplinite condițiile de exercițiu ale acțiunii în nume propriu. Față de cele expuse, rezultă că dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la respectarea demnității persoanei, prin publicarea datelor mincinoase a fost încălcat.

Având în vedere că, pentru angajarea răspunderii civile delictuale trebuie să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, anume existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită, respectiv a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, solicită angajarea răspunderii civile delictuale a SC ANTENA 3 S.A pentru exercitarea necorespunzătoare alături de persoanele fizice menționate a dreptului la informare. În raportat la legislația în vigoare, la obiectul litigiului dedus

judecății și la condițiile angajării răspunderii civile delictuale, răspunderea SC ANTENA 3 S.A este atrasă, întrucât a permis prezentarea de către realizator și invitați a unor neadevăruri, prin încălcarea dreptului la informare corectă. Confirmarea în cadrul emisiunii a neadevărurilor convertește în răspundere pentru fapta cauzatoare de prejudiciu, întreaga prezentare făcută de persoanele fizice fiind cu intenție, în scopul de a prejudicia. Dispozițiile art.1349 Cod civil consacră un principiu natural că oricine cauzează altuia o pagubă trebuie să o repare, fără distincție de mijlocul prin care i-a cauzat-o. Pentru a putea fi cineva obligat la despăgubire pentru un fapt al său ce a putut să producă altuia un prejudiciu - constând în lezarea dreptului la propria imagine, trebuie ca acel fapt să-i fie imputabil celui ce va fi obligat ca o greșală. De aici rezultă că este responsabil de rezultatele prejudiciabile aduse altora când depășește în uzul sau peste marginile arătate lui de lege,(codul civil adnotat, voi.II, C. Hamangiu, CH.Beck, Restitutio, 1999,,pag.492-494). Așa fiind, acțiunea îndreptată împotriva părăților conține elemente pertinente, ce au aptitudinea de a atrage răspunderea delictuală , deoarece au prezentat fapte neadevărate, mincinoase.

Din analiza întregii emisiuni rezultă o legătură dintre temă și afirmațiile mincinoase ale părăților menționați, care au creat un prejudiciu, și pe cale de consecință, au săvârșit fapta ilicită, care justifică răspunderea acestora.

Daunele morale, așa cum le denumește literatura de specialitate, sunt consecințe de natură nepatrimonială cauzate persoanei prin fapte ilicite culpabile, constând în atingerile aduse personalității sale fizice, psihice și sociale, prin lezarea unui drept sau interes nepatrimonial a căror reparare urmează regulile răspunderii civile delictuale dacă fapta ilicită s-a produs în afara unui cadru contractual. Prejudiciile morale sunt, deci, cele care rezultă din vătămarea unui interes nepatrimonial. Ele nu sunt susceptibile de evaluare bănească. Pornind de la aceste considerații teoretice și având în vedere că legislația nu stabilește criterii legale pentru determinarea prejudiciului moral, doctrina și jurisprudența au consacrat anumite criterii, cum ar fi consecințele negative suferite pe plan fizic și moral, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost afectate situația familială, situație profesională sau cea socială. În consecință, repararea daunelor morale este și trebuie să fie înțeleasă într-un sens mai larg, nu atât ca o compensare materială, care fizic nici nu este posibilă, ci ca un complex de măsuri nepatrimoniale și patrimoniale, al căror scop este acela ca, să ofere o anumită satisfacție pentru suferințele îndurate.

Au fost încălcate drepturile prevăzute de art. 8 din CEDO, mai exact componenta ce cuprinde dreptul la intimitate și dreptul la imagine. Raportarea la cadrul legal menționat evidențiază faptul că după emisiune au fost preluate și în zilele următoare afirmațiile neadevărate în cadrul emisiunilor aceluiași post, ceea ce a afectat atât în ceea ce privește viața personală cât și în ceea ce privește viața profesională.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 72, 73 C.civ., art. 74 lit. f și lit. h C.civ., art. 219 și art. 220 C.civ., art. 8 din CEDO.

În dovedirea cererii, s-au depus înscrișuri. La termenul de judecată din data de 15.05.2015, tribunalul a încuviințat reclamantei, în temeiul art 258 C.proc.civ, proba cu înscrișuri, proba testimonială, depoziția martorului fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

La data de 08.09.2014, reclamanta a depus la dosar o precizare la acțiune prin care a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: constatarea încălcării drepturilor nepatrimoniale ale acesteia – drepturi constând în onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată, prin campania de denigrare și defăimare, prin afirmațiile defăimătoare și mincinoase formulate de către părăți în cadrul emisiunilor „Sinteza zilei” din data de 19.04.2014 și 22.06.2014, realizator Gâdea Emanuel Mihai, difuzate de postul Antena 3 SA, precum și prin publicarea acestor afirmații calomnioase în cadrul platformei de comunicare on-line a părâiei Antena 3 SA; obligarea părătilor, în solidar, la plata sumei de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale pentru prejudiciul cauzat prin încălcarea drepturilor la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată, aparținând reclamantei; obligarea părătilor de a formula scuze publice reclamantei, precum și obligarea acestora de a reda în mod public și în integralitate, dispozitivul hotărârii pronunțate de instanța de judecată, în termen de maxim 5 zile de la data pronunțării, după cum urmează: pentru părâta Antena 3 SA, în cadrul fiecărui buletin informativ al zilei, pe parcursul a 3 zile consecutive, precum și pe platforma on-line a acesteia, pentru părâtul Gâdea Emanuel Mihai, în cadrul emisiunii realizate de acesta Sinteza zilei, pentru părâtul Savalluc Răzvan, pe platforma on-line a publicației Lumea Justiției - www.luju.ro, aparținând SC Jurindex Media SRL, pentru părâtul Ciuvică Mugur, pe platforma on-line - www.grupul.ro aparținând Asociației Grupul de Investigații Politice București, iar în caz de refuz, obligarea fiecărui părât la plata de daune cominatorii în quantum de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, a arătat reclamanta că toate afirmațiile formulate prin materialele jurnalistice prezentate, prin dialogurile între părăți conturează fapta ilicită cauzatoare de prejudicii, prin exprimarea unor acuzații nefondate, alăturarea numelui reclamantei și a demnității deținute cu persoane condamnate penal sau în împrejurări care au strict legătură cu viața privată a acesteia, ceea ce determină o informare mincinoasă a opiniei publice cu privire la veridicitatea celor susținute. În ceea ce privește elementul vinovătie, reclamanta a arătat că aceasta este pe deplin dovedită prin faptul că s-a acționat cu intenția directă de a-i aduce prejudicii grave, prejudiciul cauzat fiind astfel cert, raportându-se la distrugerea reputației reclamantei, la atingerea adusă onoarei, demnității, imaginii, prin prezentarea acesteia într-o manieră acuzatoare cu trimitere directă la fapte de corupție, în condițiile în care este conducătorul celei mai importante structuri specializate în activitatea

anticorupție. Totodată, a indicat că legătura de cauzalitate reiese tocmai din natura faptelor ilicite comise de părăți.

În drept, a invocat prevederile art. 74, 252-255, 1349, 1357, 1358, 1373, 1381 – 1383 NCC, art. 30 și 31 din Constituția României, art. 10 CEDO, Codul deontologic al ziaristului, Legea nr. 504/2002, Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual.

Părății SC Antena 3 SA, Emanuel Mihai Gadea, Tudor Radu, Bianca Grigore, Mugur Cristian Ciuvică, Răzvan Ovidiu Savaliuc au depus la dosar întâmpinare prin care au invocat excepția necompetenței materiale a instanței.

Părățul Răzvan Ovidiu Savaliuc a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, asupra căreia a revenit, renunțând la discutarea acesteia, la termenul de judecată din 15.05.2015 în fața tribunalului. Pe fond, a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiate, arătând că afirmația ce i se impută de către reclamantă se înscrie în rândul unei judecați de valoare și se bucură de o bază factuală suficientă, astfel încât sancționarea sa ar încalcă prevederile art. 10 alin. 1 din Cedo. Instanța europeană încadrează în cadrul judecațiilor de valoare exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia, dar și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoană își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinante, inclusiv afirmația după care o anumita acțiune este ilegală. Practica Curții Europene a Drepturilor Omului a mers până la a accepta aproape nelimitat formularea unor judecați de valoare constatăndu-se că nu se poate impune o sancțiune unui ziarist care l-a calificat pe un om politic ca "imbecil" în condițiile în care există o bază factuală suficientă. Afirmația ce este imputată de către reclamantă se înscrie în rândul unei judecați de valoare și se bucură de o bază factuală suficientă. În acest sens, prin decizia Curții Constituționale a României nr. 284 din data de 21 Mai 2014, se arată că președintele nu se bucură de vreo imunitate specială, ci răspunde în aceleași condiții ca și parlamentarii pentru orice fapta săvârșita în perioada exercitării funcției. Acest punct de vedere a fost împărtășit și de cel numit "Părintele Constituției", regretatul profesor Antonie Iorgovan, în lucrarea sa intitulată Tratat de drept administrativ, volumul 1, apăruta la editura AII Beck. Problema inexistenței unei imunități speciale a președintelui însoțite de critici aduse reclamantei pe marginea existenței acestei imunități a fost un subiect pe larg dezbatut în mass - media, dar și în mediul politic, arătând cu titlu exemplificativ: Obiectiv.info: Despre imunitatea lui Traian Basescu, de George Stoica "DNA-ul dnei Codruta Kovesi stă liniștit în continuare, invocând o imunitate care nu există. Ceea ce, dacă ne uitam și la congruența de poziții dintre șefa DNA și președinte în chestiunea Codului Penal, nu poate decât să alimenteze suspiciunea opiniei publice lezate de lipsa de imparțialitate a instituției conduse de doamna Kovesi când vine vorba de Traian Basescu - anexa 1; Ziare.com: Ponta: Nu există nicăieri în Europa imunitate pe viață pentru foștii președinți.

Părății Emanuel Mihai Gadea, Mugur Cristian Ciuvică și Bianca Grigore au solicitat de asemenea, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, precizând că afirmațiile făcute se încadrează în categoria unor judecăți de valoare, bazându-se pe o bază factuală suficientă și au avut loc în contextul în care opinia publică cunoștea deja faptele despre care se făcea vorbire, fapt pentru care presupusul impact asupra reputației reclamantei este mult mai limitat și subordonat dreptului opiniei publice de a primi informații de interes general. Astfel, au precizat că formularea afirmațiilor imputate de reclamantă s-a făcut cu bună credință și în cadrul dezbatelii unor probleme de interes general, fapt pentru care o ingerință a statului în libertatea de exprimare ar duce la încălcarea dispozițiilor art. 10 alin. 1 din CEDO. Părățul Gădea a arătat că instanța europeană a statuat prin hotărârea dată în cazul Vides Aizsardzibas Klubs că în rândul judecăților de valoare intră și toate acele afirmații care vizează modul în care o persoana își exercită atribuțiile, chiar dacă la baza acestor critici stau anumite fapte determinante. Așa cum a statuat Curtea, existența unei baze factuale suficiente în susținerea unei judecăți de valoare nu implică, cu necesitate proba verității tuturor elementelor de fapt invocate, ci doar a unor indicii sau elemente că informația factuală este adevărată. În privința primei "afirmații" pe care reclamanta o consideră ca producătoare de prejudicii trebuie menționat că aceasta este o întrebare - iar nu o afirmație - ce privește o situație de interes general, ce are la baza un suport factual suficient. În acest sens, încă de la nivelul anului 2010 numitul Sandu Anghel zis Bercea Mondial a făcut obiectul unor proceduri judiciare penale instrumentate de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și avându-l ca procuror de caz de dl Eugen Iacobescu. Printre dosarele instrumentate de către domnul procuror s-a numărat și dosarul numărul 927/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt având ca obiect infracțiunea de omor calificat comisă de Anghel Sandu. În cauză a fost autorizată interceptarea și înregistrarea con vorbirilor în mediul ambiental purtate de inculpatul Anghel Sandu și membri familiei sale. Notele de redare a con vorbirilor au fost anexate la dosarul cauzei, iar în urma analizării lor, așa cum a declarat procurorul Eugen Iacobescu reprezentanților mass-media, ar rezulta implicarea în fapte de corupție a unor persoane din aparatul de stat central. Imediat după ieșirea cu declarații în presă a procurorului Eugen Iacobescu dosarele instrumentate de către acesta i-au fost preluate.

Totodată Consiliul Superior al Magistraturii a pornit acțiunea disciplinară împotriva domnului procuror Eugen Iacobescu pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. d și h din Legea nr. 303/2004. Din analiza acțiunii disciplinare pornită de către Consiliul Superior al Magistraturii, la fila 5 a acesteia se menționează că "la data de 04, 05, 06, 12, 15, 20, 24 martie 2011 au fost anexate la dosarul cauzei notele de redare a con vorbirilor interceptate în baza autorizațiilor emise de către Tribunalul-----." În paragraful imediat următor Consiliul Superior al Magistraturii (denumit în continuare C.S.M.) statuează ca începând cu data de 20 februarie în mass — media au fost publicate

mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, Iacobescu Eugen, referitoare la eventuala implicare a lui Băsescu Mircea, fratele Președintelui României, în instrumentarea cauzei- fila 6 a acțiunii disciplinare. Toate aceste afirmații, aşa cum menționează C.S.M, în care reclamanta avea calitatea de membru de drept în calitate de Procuror General, au apărut în presa încă de la nivelul anului 2011: *Adevărul de seara din data de 20 februarie 2011; Mediafax la data de 24 martie 2011* etc. La dosarul cauzei se aflau interceptări care relevau foarte clar cele afirmate de către procurorul de caz, în sensul implicării lui Mircea Băsescu în activități ilegale. Astfel la fila 10 a acțiunii disciplinare, se menționează că “în nota din 1 Martie 2011, soția inculpatului afirma: mi-a spus că trebuie să ajung la cel care ne-a botezat copilul....Fratele celui mare de la oraș care ne-a botezat unde am fost aseară la apa cea mare!...A vorbit cu el despre tine! și a spus că cel mare de la București în trei zile trebuie să te pună în liberate....”

În data de 24 martie 2011, cu toată claritatea celor de mai sus, Ministerul Public emite un comunicat de presă, în care înștiințează că la parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și parchetele subordonate nu se află înregistrat și nu există vreun dosar în care să se efectueze cercetări față de Mircea Băsescu pentru infracțiunea de trafic de influență sau alte infracțiuni. Prin același comunicat se precizează că dosarele vor fi preluate de la dl. procuror Iacobescu urmând a fi instrumentate în continuare de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova. În aceeași perioadă, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova intervine într-o emisiune televizată la postul Bl TV, realizată de către dl Robert Turcescu și relatează că unul dintre motivele preluării dosarelor a fost și de a fi soluționate cu celeritate.

Cu toate ca în spațiul public apăruseră informații clare privind presupusa implicare a dl Mircea Băsescu în fapte de corupție, situație cunoscută de către dna Laura Codrula Kovesi atât în calitate de Procuror General dar și de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, până în anul 2014 nu a fost întreprinsă vreo măsură. Măsuri nu au fost luat timp de 3 (trei) ani. În luna iunie 2014 unul din membrii familiei Anghel a depus la Parchet o plângere penală împotriva lui Mircea Băsescu însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urmă și reprezentanții familiei Anghel. Întrucât autoritățile nu luaseră timp de câteva zile nicio măsura, o copie a acestei înregistrări a fost înmânată și presei, iar numai după ce aceste imagini au fost aduse la cunoștința publicului, Direcția Națională Anticorupție (condusă de către reclamantă) a întreprins măsuri cu privire la faptele aduse la cunoștința de membrii familiei Anghel. Față de cele menționate mai sus, întrebarea formulată este cât se poate de justificată, având în susținere o baza factuală suficientă, și anume dl. procuror Iacobescu aduce la cunoștința publicului că în dosarul în care îl cercetează pe dl. Anghel Sandu sunt probe privind implicarea în fapte de corupție a lui Mircea Băsescu, fratele Președintelui României. Consiliul Superior al Magistraturii, în acțiunea disciplinară formulată împotriva procuror Iacobescu redă pasaje întregi care

probează afirmațiile dlui procuror; Parchetul General emite comunicat de presă prin care relatează că nu se efectuează cercetări privind pe dl. Mircea Băsescu, și nici nu solicită declanșarea vreunei cercetări cu toata gravitatea celor apărute în presă și susținute chiar de către procurori de caz; Timp de 3 (ani) nu se întreprinde nicio măsură; Măsuri au fost luate numai după ce membri familiei Anghel au depus la Parchet plângere penală împotriva dlui Mircea Băsescu însoțită de o înregistrare a unei întâlniri dintre acesta din urma și reprezentanții familiei Anghel, iar acestea au apărut în presă. Deci întrebarea formulată a fost făcută cu bună-credință și cu privire la o problemă de interes general.

Pârâtul Mugur Cristian Ciuvică a arătat că subiectul emisiunilor din data de 19.06 și 22.06.2014 a fost infățișat în contextul evenimentelor ce au avut loc în acea perioadă, și anume gravele fapte de corupție în care era și este implicat dl. Mircea Băsescu, fratele Președintelui României, cel care a numit-o pe reclamantă în funcția de Procuror General al României. Tonul discursului din cadrul acestor emisiuni a fost influențat de faptul că, pe de o parte existau informații clare încă din anul 2011 ca fratele Președintelui României era implicat în fapte de corupție, iar Parchetul General condus de reclamanta nu a luat vreo măsura în acest sens, iar pe de alta parte datorita faptului că deși în luna Iunie 2014 membrii familiei Anghel au depus la Parchet o plângere penală împotriva pe dl. Mircea Băsescu însoțită de o înregistrare care-1 arata în mijlocul unor fapte de corupție, Direcția Națională Anticorupție, condusă acum de către reclamantă nu a luat o poziție oficială față de această situație decât după ce înregistrările familiei Anghel au fost predate mass - media, iar aceștia le-au difuzat, aducându-le la cunoștință opiniei publice. Or, judecățile de valoare au fost expuse în condițiile în care exista o bază factuală suficientă - acte oficiale - în spătă declarații ale procurorului de caz, poziția C.S.M. expusă în cadrul acțiunii disciplinare îndreptată împotriva procurorului de caz, înregistrări care probează implicarea în fapte de corupție a dl Mircea Băsescu, dublată de faptul că Parchetul General, deși știa de această situație încă din 2011 nu a întreprins vreo măsura cu privire la acesta până în vara anului 2014.

Privitor la liberate presei, Curtea Europeană a Dreptului Omului a statuat că aceasta acoperă și posibilitatea de a recurge la un grad de exagerare și chiar provocare. Baza factuală este completată de faptul că la data de 19 Iunie 2014, înainte de a fi audiat la sediul Direcției Naționale Anticorupție, Sandu Anghel a relatat presei — din dubă poliției - că o parte din banii care constituiau mită ar fi ajuns la reclamanta. Aceste acuze grave au fost preluate și dezbatute pe larg de ansamblul mass — media din România, iar nu numai de către părțile din acest dosar. În data de 26 Iunie 2014 aceste acuzații au fost reluate de către Sandu Anghel și Izaura Anghel în fața procurorilor D.N.A. Deci judecățile de valoare făcute în cadrul emisiunilor mai sus arătate au avut loc în contextul în care opinia publică cunoștea deja faptele care despre care se făcea vorbire, fapt pentru care presupusul impact asupra reputației reclamantei este mult mai limitat și subordonat dreptului opiniei publice de a primi informații de interes general.

Totodată susținerile reclamantei că aceasta ar fi fost făcută mafiot etc. este exagerată, niciunde în cadrul discursului jurnalistic nefiind făcută vreo afirmație de genul acesta. Intenția subsemnatul a fost doar să sanctioneze modul de întâlnire a doi membrii marcanți ai sistemului judiciar - în parcare, iar nicidecum, aşa cum spune reclamanta de a-i cataloga mafioți, golani etc. Este o netă diferență în a califica o persoana drept mafiot, golan etc. și a spune că o asemenea întâlnire — având în vedere că se desfășoară într-o parcare între un Procuror General și consilierul acestuia - arată ca cea indicată mai sus. Deci ceea ce a dorit se sanctionează prin acest discurs este nivelul scăzut la care s-a făcut o asemenea întâlnire - într-o parcare, iar nu într-un birou, aşa cum era de așteptat.

Susținerile reclamantei că prin afirmațiile făcute de părâta Bianca Grigore, în sensul că viața sa amoroasă a făcut obiectul unor subiecte de presă, i s-ar fi adus atingere reputației și onoarei sunt cât se poate de nefondate. În cadrul emisiunii indicate de către reclamanta, nu a făcut decât să amintească existența unor articole de presă privind-o pe reclamanta și șoferul acesteia, articole care circulau în mediul on - line de peste doi ani, cu privire la care reclamanta nu a luat vreo măsura, deși unele dintre ele erau destul de piperate. Mai mult interesul general era justificat de faptul ca această idilă se consuma cu un angajat SPP care îi era atât șofer cât și bodyguard. Cealaltă afirmație cu privire la faptul că *juriști cu experiență susțin că dna Kovesi ar putea fi anchetată numai de către procurori mai înalți în grad*, în spate de dl Nițu, poate fi catalogată drept o presupozиcie, ce se încadreză în categoria unei judecăți de valoare. Baza factuală suficientă pentru formularea acestei presupozиii o reprezintă tocmai acuzațiile de corupție care i se aduceau în acea perioadă de către Sandu Anghel, iar pornind de la aceste acuzații, se punea pune justificat și problema de a ști, în cazul de se va declanșa vreo anchetă pe marginea acestor afirmații, ce procuror are competența de a ancheta respectivul caz - având în vedere calitatea de Procuror General al României la data săvârșirii faptei. Formularea unei asemenea ipoteze s-a făcut cu bună credință și în cadrul dezbatării unor probleme de interes general, fapt pentru care o ingerință a statului în libertatea de exprimare ar duce la încălcarea dispozițiilor art. 10 alin.1 din Convenția europeană a drepturilor omului. Ultima afirmație de care reclamanta se simte lezată o reprezintă cea referitoare la faptul că în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014, părâta a afirmat că *asupra dnei Kovesi planează o suspiciune de corupție*. Aceasta este o judecată de valoare în cel mai pur sens al acestui concept, la baza acesteia existând și o situație factuală suficientă, față de declarațiile făcute din dubă poliției de Sandu Anghel.

Părătul Radu Tudor a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, precizând că faptele imputate de reclamantă ca fiind cauzatoare de prejudicii sunt scoase din context și nu o privesc pe aceasta.

Totodată, părâta Antena 3 SA a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, precizând că prezentarea informațiilor s-a făcut cu respectarea

deontologiei profesionale, existând o bază factuală suficientă care să justifice exprimarea judecăților de valoare.

Pârâtul Răzvan Ovidiu Savaliuc a depus la dosar cerere reconvențională formulată în contradictoriu cu reclamanta Kovesi Laura Codruța și Direcția Națională Anticorupție, prin care a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună: constatarea încălcării drepturilor nepatrimoniale ale acestuia, în speță onoare, demnitate, reputație și imagine ca urmare a faptelor pârâtilor ce constau în prezentarea pe site-ul www.pna.ro, în cadrul comunicatului de presă nr. 906/VIII/3 din 24.06.2014, dar și în presă a faptului că în cadrul emisiunii Sinteza Zilei din data de 22.06.2014 a făcut afirmații mincinoase la adresa reclamantei precum și obligarea reclamantei în solidar cu Direcția Națională Anticorupție din cadrul PICCJ la plata a 50.000 lei daune morale reprezentând prejudiciul moral adus prin prezentarea pe site-ul www.pna.ro, în cadrul comunicatului de presă nr. 906/VIII/3 din 24.06.2014, dar și în presă a faptului că în cadrul emisiunii Sinteza zilei din data de 22.06.2014 a făcut afirmații mincinoase la adresa reclamantei precum și obligarea acestora la publicarea sentinței civile pe cheltuiala lor în trei publicații: Antena 3, Lumeajustiției.ro și Jurnalul Național, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, a arătat ca prin cererea de chemare în judecată a fost acuzat de reclamantă ca în cadrul emisiunii Sinteza zilei din data de 22.06.2014, ora 21.30, difuzată de postul Antena 3, ar fi afirmat „eu aştept ca Laura Kovesi, șefa DNA să înceteze cu minciuna (...) că președintele are imunitate și să îl cerceteze pe Traian Băsescu, care nu are nicio imunitate”. Însă, a precizat pârâtul că nici din vizionarea emisiunii și nici din citirea extrasului stenogramelor depuse de către reclamantă nu reiese că acesta ar fi afirmat cele ce i se impută în cadrul emisiunii din data de 22.06.2014.

În drept, pârâtul reclamant reconvenient a invocat prevederile art. 209 C.p.c., art. 72-73 Cciv., art. 253 C.civ., alin. 1 alin. 3 lit. a, alin. 4, art. 1349 C.civ., art. 1357-1358 C. civ., art. 1382 C. civ., art. 1385 C civ., art. 10 alin. 2 CEDO, art. 8 alin. 1 CEDO, art. 6 CEDO.

În dovedirea susținerilor, la termenul de judecată din data de 15.05.2015, în temeiul art 258 C.proc.civ, a fost încuviințată pârâtilor proba cu înscrișuri, proba testimonială, respectiv un martor pe acțiunea principală și un martor pe cererea reconvențională, depozitările acestora fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei, proba cu interogatoriul reclamantei și al pârâtelei reconveniente Direcția Națională Anticorupție, răspunsurile fiind atașate dosarului.

Reclamanta pârâtă Kovesi Laura Codruța a depus la dosar întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Direcției Naționale Anticorupție, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii reconvenționale în modalitatea formulată de reclamantul reconvențional Savaliuc Razvan, ca fiind inadmisibilă și deplin nefondată.

Pârâtul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a depus la dosar întâmpinare prin

care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, în baza art. 36 C.p.c., iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii reconvenționale în modalitatea formulată de reclamantul reconvențional Savaliuc Răzvan, ca fiind inadmisibilă și deplin nefondată.

La data de 12.01.2015, reclamanta a depus la dosar o precizare prin care a solicitat instanței să constate îndreptarea greșelii materiale din cuprinsul cererii de chemare în judecată, aşa cum a fost ea precizată, în legătură cu părâțul Savaliuc Răzvan, în sensul că emisiunea în care părâțul a făcut afirmațiile denigratoare la adresa reclamantei s-a difuzat pe postul Antena 3 în data de 19.06.2014, ora 20.00, în cadrul emisiunii Subiectiv, cu tema: „Familia Băsescu, rușine națională”, minutul 15, secunda 35.

Prin sentința civilă nr. 251/12.01.2015, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 30028/299/2014, s-a admis excepția necompetenței materiale a instanței și instanța a declinat competența de soluționare a cauzei formulată de reclamanta Kovesi Laura Codruța, în contradictoriu cu părâții S.C. ANTENA 3 S.A, Gădea Emanuel, Ciuvică Mugur-Cristian, Grigore Bianca, Tudor Radu, Savaliuc Răzvan Ovidiu și, Direcția Națională Anticorupție, în favoarea Tribunalului București.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Sectorului 1 București, în baza art. 131 C.p.c, analizând cu prioritate excepția necompetenței materiale, instanța a reținut că potrivit art. 94 C.p.c., în forma în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată, judecătoriile judecă: 1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani: a) cererile date de Codul civil în competența instanței de tutelă și de familie, în afară de cazurile în care prin lege se prevede în mod expres altfel; b) cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, potrivit legii; c) cererile având ca obiect administrarea clădirilor cu mai multe etaje, apartamente sau spații aflate în proprietatea exclusivă a unor persoane diferite, precum și cele privind raporturile juridice stabilite de asociațiile de proprietari cu alte persoane fizice sau persoane juridice, după caz; d) cererile de evacuare; e) cererile referitoare la zidurile și șanțurile comune, distanța construcțiilor și plantațiilor, dreptul de trecere, precum și la orice servituți sau alte limitări ale dreptului de proprietate prevăzute de lege, stabilite de părți ori instituite pe cale judecătorească; f) cererile privitoare la strămutarea de hotare și cererile în granițuire; g) cererile posesorii; h) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe; i) cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoare; j) orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști; 3. căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege; 4. orice alte cereri date prin lege în competența lor.

De asemenea, potrivit art. 95 pct. 1 C.p.c., Tribunalul judecă în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe. Rezultă, de aici, că, în concepția noului Cod de procedura Civilă, tribunalul are plenitudine de competență pentru judecata în primă instanță, fiind instanța de fond de drept comun. Drept urmare, ori de câte ori prin lege nu se prevede competența de primă instanță a unei anumite instanțe judecătoarești sau a unui organ cu activitate jurisdicțională, cererea trebuie adresată tribunalului. Astfel spus pentru ca tribunalul să fie competent în primă instanță, nu este necesară o prevedere specială în acest sens.

Pentru determinarea competenței de primă instanță a tribunalului sunt folosite următoarele criterii: a) valoarea obiectului litigiului, pentru cererile prevăzute la art. 94 lit. 1 pct. j C.p.c. și b) lipsa unei dispoziții legale prin care o cerere să fie atribuită în competența unei anumite instanțe. În raport de acest ultim criteriu, din perspectiva Codului de procedura civilă nu sunt judecate în primă instanță de tribunal cererile enumerate în art. 94 pct. 1 lit. a–i, indiferent de valoarea acestora.

Potrivit criteriului valorii obiectului litigiului, din interpretarea *per a contrario* a art. 94 pct. 1 lit. j C.p.c. rezultă ca tribunalul judecă în primă instanță cererile evaluabile în bani cu o valoare mai mare de 200.000 lei, indiferent de calitatea părților, profesionisti comercianți sau neprofesioniști. În raport de criteriul privitor la lipsa unei dispoziții legale prin care o cerere să fie atribuită în competența unei anumite instanțe, tribunalul judecă în primă instanță cererile privitoare la apărarea drepturilor nepatrimoniale, precum este cea care formează obiectul prezentului dosar.

Conform art. 253 alin. 1 C.civ., invocat de reclamantă în susținerea cererii de chemare în judecată, persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței: a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă; b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă; c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă. Alin. 3 al textului prevede că totodată, cel care a suferit o încălcare a unor drepturi nepatrimoniale poate cere instanței să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului pretins, cum sunt: obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare; orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat. În fine, potrivit alin. 4, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială, pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile.

Nici în acest ultim caz, competența nu se va determina în funcție de valoarea pretențiilor, în toate cazurile cererea judecându-se în primă instanță la tribunal, în raport de criteriul privitor la lipsa unei dispoziții legale prin care o cerere să fie atribuită în competența unei anumite instanțe.

Prin urmare, instanța a apreciat ca neîntemeiată susținerea reclamantei din cuprinsul răspunsului la întâmpinare în sensul aplicabilității prevederilor art. 94 lit. h C.p.c. pentru stabilirea competenței materiale de soluționare a cauzei, (conform cărora sunt de competență judecătoriilor cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competență altor instanțe), în raport de pretenția propriu-zisă dedusă judecății precum și cauza juridică a acesteia. Astfel, reclamanta a sesizat instanța cu soluționarea unei cereri având ca obiect apărarea unor drepturi nepatrimoniale, solicitând atât constatarea încălcării acestora, cerere care prin natura sa este neevaluabilă în bani și care, astfel cum rezultă din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 94 alin. 1 lit. j, este de competența tribunalului cât și repararea prejudiciului pretins sub forma acordării de despăgubiri (reparație patrimonială), cerere evaluabilă în bani ce depășește valoarea de 200.000 lei (atrăgând astfel competența materială a tribunalului) cât și prin măsuri pentru restabilirea dreptului pretins (reparație nepatrimonială), ce constituie obiectul unei pretenții neevaluabile în bani, care este de asemenea, de competența instanței de drept comun, respectiv a tribunalului.

Totodată, în lipsa unei dispoziții legale exprese, nu se poate reține că acțiunea în răspundere civilă (delictuală) este în toate cazurile de competență judecătoriei, pentru stabilirea competenței materiale fiind necesar a se avea în vedere pe de o parte criteriul valoric, iar pe de altă parte, natura cererii care are un astfel de obiect. Astfel, atunci când cererea privitoare la angajarea răspunderii civile a unei persoane fizice/juridice vizează un raport juridic privind apărarea unor drepturi nepatrimoniale, va fi sesizat în primă instanță tribunalul, după criteriul naturii cererii și criteriul privitor la lipsa unei dispoziții legale prin care o astfel de cerere să fie atribuită în competența unei anumite instanțe.

Pentru aceste considerente, instanța a admis excepția necompetenței materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Cauza a fost astfel înregistrată la data de 23.02.2015, în fond, pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă, sub nr. 6043/3/20153.

La termenul de judecată din data de 15.05.2015, tribunalul a dispus ca excepția lipsei calității procesual active invocată de părățul Radu Tudor și excepția lipsei calității procesual pasive invocată de părăța reconvenientă Direcția Națională Anticorupție să fie unite cu fondul pretențiilor, în temeiul art 248 alin 4 C.proc.civ.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

Este fără dubiu realizarea în luna iunie 2014 a celor două emisiuni la postul de televiziune Antena 3, cu participarea părăților în cauză. Deopotrivă de necontestat este conținutul acestora, împrejurare confirmată chiar de părțile cauzei în ședința publică din data de 15.05.2015 (fila 144 verso, vol I, dosar

TB). De aceeași certitudine se bucură și publicarea comunicatului de presă de către pârâta reconvenientă Direcția Națională Anticorupție având ca obiect informarea publică cu privire la promovarea cererii de chemare în judecată de către reclamantă, comunicat invocat în susținerea cererii reconvenționale formulate de pârâtul reclamant reconvenient Savaliuc.

Cu referire la excepția lipsei calității procesual active invocate de pârâtul Radu Tudor, tribunalul va constata profunda netemeinicie a susținerilor acestuia. Astfel, pârâtul a învederat lipsa legitimității procesual active față de împrejurarea că afirmațiile, respectiv întrebările din cadrul emisiunii, citate de reclamantă, în fapt nu o vizează pe aceasta, ci pe numiții Mircea Băsescu și Blejnar. Apare, aşadar, în această situație, necesar a fi reiterată definiția doctrinară a mijlocului de apărare invocat de către pârât, potrivit cu care *calitatea procesual activă presupune existența și dovedirea identității între reclamant și cel care se pretinde titularul dreptului dedus judecății*. În plan procesual, raportul juridic cu care reclamanta a investit prezența instanță este definit prin specificitatea acțiunii în răspundere civilă delictuală, respectiv cercetarea primordială a calității de autor și pe cea de parte vătămată prin săvârșirea unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii morale sau materiale. Or, reclamanta se pretinde depozitarul prejudiciului moral încercat prin afirmațiile pârâților, inclusiv ale lui Radu Tudor. Ca atare, revenind la definiția excepției invocate, în nici un caz nu ar putea fi adusă în discuție o lipsă de legitimitate procesuală activă, ci, cel mult una pasivă, în persoana pârâtului sau, mai degrabă o neîndeplinire a uneia dintre condițiile legale obligatorii pentru antrenarea răspunderii civile delictuale. În consecință, tribunalul va respinge excepția lipsei calității procesual active, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtei reconveniente Direcția Națională Anticorupție, tribunalul va reține deopotrivă netemeinicia susținerilor în considerarea prevederilor art 209 alin 1-2 C.proc.civ. Astfel, potrivit textului citat, în măsura în care pârâtul din raportul juridic principal are pretenții proprii derivând sau în strânsă legătură cu solicitările reclamantului, poate formula cerere reconvențională prin care să chemă în judecată și alte persoane decât reclamantul inițial. Or, prin cererea formulată de pârâtul Savaliuc, tocmai această ipoteză este vizată, împrejurarea că Direcția Națională Anticorupție nu are vreo solicitare procesuală proprie, neexistând în cadrul procesual stabilit prin cererea de chemare în judecată, neavând vreo relevanță juridică. Ca atare, în raport de motivele invocate, tribunalul va respinge excepția lipsei calității procesual pasive.

Analizând pe fond pretențiile deduse judecății pe calea cererii de chemare în judecată, principal trebuie amintite prevederile art. 30 din Constituția României, reglementat la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție, potrivit cu care „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin

scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile” (alin.1), „cenzura de orice fel este interzisă” (alin.2), „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine” (alin. 6), respectiv „răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege”.

Din interpretarea dispoziției constituționale de mai sus, instanța reține opțiunea legiuitorului constituuant de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva totuși că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Tribunalul mai observă existența în Constituția României, la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul I – Dispoziții comune, a art. 20, text potrivit căruia „dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celealte tratate la care România este parte.” (alin.1), respectiv „dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile” (alin.2).

Potrivit art. 10 din CEDO, „orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângerii sau sancțiuni prevăzute lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătoarești.”

Libertatea de exprimare, apărată de articolul 10, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, stând chiar la baza noțiunii de “societate democratică” ce sintetizează sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această importanță cu totul deosebită a articolului 10 a fost

subliniată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru prima dată în cauza *Handyside împotriva Regatului Unit* (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind reluată apoi constant în toate cauzele ulterioare. Astfel, Curtea afirmă că “libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai “informațiile” sau “ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența cărora nu există «societate democratică»”.

Cât privește hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Tribunalul își însușește interpretarea potrivit căreia acestea au dincolo de efectele *inter partes* și un efect *erga omnes*, consecință a autoritatii de lucru interpretat de care se bucură, în condițiile în care potrivit art. 32 din Convenție, misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu ar putea fi variabilă potrivit calificărilor pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante, ci jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin luarea în considerare a standardului minim de protecție dat de prevederile Convenției.

Revenind la dispozițiile art. 10 din Convenție, instanța reamintește că acestea apără libertatea de exprimare a opinilor și ideilor, precum și cea de informare, fără nicio constrângere, prin mijloace tehnice diverse, de la cele tradiționale la cele mai moderne, privind opinii și informații politice, sociale sau economice, expresia artistică și informații cu caracter comercial. Dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea europeană prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop (a se vedea în acest sens hotărârea CEDO din 17 decembrie 2004 *Cumpăna și Mazăre împ. României*, par. 85 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 501/14.06.2005; hotărârea CEDO din 7 octombrie 2008 *Barb împotriva României*, par. 31 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 304/08.05.2009; hotărârea CEDO din 28 septembrie

2004 *Sabou și Pîrcălab împotriva României*, par. 35 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 484/08.06.2005).

Pe de altă parte, Tribunalul reține dispozițiile art. 8 din Convenția amintită, potrivit cu care “orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale”. În jurisprudența sa, în interpretarea și aplicarea articolului menționat, Curtea arată că noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane cum ar fi numele său, fotografia sa, integritatea sa fizică și morală ; garanția oferită de art. 8 din Convenție este destinată în principal să asigure dezvoltarea, fără ingerințe din afară, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii. Așadar există o zonă de interacțiune între individ și terți care, chiar și într-un context public, poate aparține « vieții private » (a se vedea hotărârea *Von Hannover împotriva Germaniei* [MC], nr. 59320/00, paragraful 50, CEDH 2004-VI). Curtea a concluzionat că publicarea unei fotografii interferează cu viața privată a unei persoane chiar dacă această persoană este una publică (*Schüssel împotriva Austriei* (decizie), nr. 42409/98, 21 februarie 2002 și *Von Hennover* citată anterior, paragraful 53). Or, dreptul la apărarea reputației este un drept care, în calitate de element al vieții private, este legat de art. 8 din Convenție (a se vedea *Abeberry împotriva Franței* (decizie), nr. 58729/00, 21 septembrie 2004 și *Leempoel & S.A. ED Ciné Revue împotriva Belgiei*, nr. 64772/01, paragraful 67, 9 noiembrie 2006). În plus, Curtea a afirmat faptul că art. 8 are drept obiect principal apărarea individului de ingerințele arbitrare ale puterilor publice, nelimitându-se la a pretinde statului să se abțină de la asemenea ingerințe; acestui angajament negativ i se pot alătura obligațiile pozitive legate de respectarea efectivă a vieții private sau de familie. Ele pot impune adoptarea de măsuri vizând respectarea vieții private până la relațiile indivizilor între ei. Granița dintre obligațiile pozitive și negative ale statului potrivit art. 8 nu se pretează la o definiție precisă; principiile aplicabile sunt totuși comparabile. Mai precis, în cele două cazuri, trebuie luată în calcul păstrarea echilibrului just dintre interesul general și interesele individului, statul beneficiind oricum de o marjă de apreciere (a se vedea *Pfeifer împotriva Austriei* nr. 12556/03, paragraful 37).

Revenind la jurisprudența instanței europene, reține tribunalul ca articolul 10 CEDO apără libertatea de exprimare a opinilor și ideilor fără constrângeri. Libertatea de expresie nu poate fi disociată de recunoașterea libertății de gândire și de conștiință, a libertății de a-ți manifesta opiniile față de ceilalți membri ai societății. Este real că problema cea mai delicată o constituie aceea de a găsi măsura echilibrului care trebuie să existe între exercițiul dreptului la liberă exprimare și protecția intereselor sociale și ale drepturilor individuale aparținând altor persoane. Libertatea de opinie apare ca forma clasică a libertății de exprimare și presupune ca nimeni să nu fie urmărit sau condamnat pentru opiniile sale pentru că posibilitatea pentru orice persoană de a avea și exprima o opinie minoritară este o componentă esențială

a oricărei societăți democratice, care se intemeiază „pe pluralism, pe toleranță și pe spirit de deschidere” (C.Bîrsan). Într-o jurisprudență constantă, jurisdicția europeană a decis că limitele criticii admisibile în cadrul exercițiului libertății de expresie sunt mai largi în privința unei persoane publice, decât în privința unui particular, Curtea amintind cu fiecare ocazie ce i-a fost oferită că libertatea jurnalistică include și posibila recurgere la o doză de exagerare sau chiar de provocare (*cauza Lopes Gomes da Silva c Portugaliei*, 28 septembrie 2000).

În cadrul dreptului la liberă exprimare trebuie operată o distincție între libertatea de informare și libertatea de opinie, sau judecările de valoare privitoare la persoane, fapte sau împrejurări de interes public, ambele libertăți fiind în egală măsură protejate de art.10 al Convenției. Dreptul la liberă exprimare nu este absolut, cum arătam mai sus, exercițiul său putând fi restrâns. Libertatea de exprimare nu poate leza valori ocrotite de lege, cum ar fi demnitatea, onorarea, dreptul la propria imagine.

Pe plan intern, sunt incidente dispozițiile art.72 din Noul Cod Civil, invocate de reclamantă în susținerea cererii, potrivit cărora „orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art.75”. Deși noțiunea de demnitate nu este definită de legiuitor, din interpretarea textului de lege se desprinde concluzia că noțiunea juridică se circumscrie prevederilor art.72 alin.2 NCC, care exprimă, astfel, conținutul dreptului la demnitate. Ca atare, demnitatea unei persoane vizează, în principal, onoarea și reputația acesteia, prima noțiune fiind înțeleasă în speță ca element al patrimoniului moral al personalității umane. Limitele acestui drept sunt prevăzute de art.75 NCC, care dispun: „nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. (2) Exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune”.

În cauza de față, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată, Tribunalul constată că reclamanta a invocat dispozițiile art. 1357, respectiv art 1373 C.civ.

Cât privește prevederile art 1357 din Cod civil, se reține că acestea constituie temeiul legal pentru consacrarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, înțelegând prin aceasta ansamblul de norme legale și principii de drept potrivit cărora intervene obligația de reparare a prejudiciului cauzat unei persoane ca urmare a săvârșirii unei fapte ilicite. Astfel, condițiile generale ale răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie sunt existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate ca raport cauză-efect între fapta ilicită și prejudiciu, existența vinovăției celui care a cauzat

prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat. Fapta omului prin care se provoacă un prejudiciu poate fi atât o acțiune, cât și o inacțiune sau omisiune. Mai explicit, chiar și dispozițiile art 1349 alin 1 N.C.C, reiterează principiul, în sensul că orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere drepturilor sau libertăților altor persoane.

Pe lângă condițiile generale și împreună cu acestea, pentru angajarea răspunderii civile în temeiul art 1373 C.civ, se mai cer a fi întrunite două condiții speciale, respectiv existența raportului de prepușenie și săvârșirea faptei de către prepuși „în funcțiile ce li s-au încredințat”.

Fapta ilicită prezintă următoarele trăsături: are *caracter obiectiv*, în sensul că reprezintă o manifestare exterioară a unei atitudini de conștiință și de voință a unei persoane, un factor introdus în contextul relațiilor sociale. Așadar, printr-o manifestare exterioară a unei persoane s-a introdus un factor nepermis, prin care s-au încălcăt anumite norme de drept sau un drept subiectiv. Caracterul ilicit rezultă din această încălcare, fără a interesa atitudinea subiectivă a autorului faptei; fapta ilicită este *rezultatul unei atitudini psihice*, subiective, respectiv voința care a ales o anumită conduită, când putea să aleagă o alta. Voința poate avea aspectul unei intenții de a produce paguba sau a neglijenței ori imprudenței. Fapta păgubitoare, prin urmare, trebuie să fie rodul unei atitudini psihice față de o conduită eventuală, rodul unei greșeli, intențională ori nonintențională, greșală pe care societate o repugnă; fapta este *contrară ordinii sociale*, fiind reprobată de societate. Această reprobare, din punct de vedere subiectiv este legată de culpă sau vinovăție, iar din punct de vedere obiectiv este expresia caracterului ilicit al faptei.

Așa cum rezultă din analiza practicii internaționale în materia drepturilor omului, cazurile privind libertatea presei sunt marcate de calificarea discursului autorilor ca referindu-se la fapte sau judecăți de valoare, precum și de atitudinea subiectivă a acestora. Este neîndoienic faptul că aducerea la cunoștință publicului a unor informații cu privire la viața și activitatea profesională a unei persoane publice reprezintă un mod de exercitare a libertății de exprimare, apărată de art. 10 din Convenție, acest drept fiind limitat de necesitatea protejării, printre altele, a drepturilor și reputației altor persoane. Astfel, trebuie analizat echilibrul care trebuie să existe între protecția interesului privat și apărarea libertății de exprimare.

Principial, mai trebuie amintit că activitatea procurorilor și a judecătorilor se desfășoară sub însemnul stabilității, independenței și inamovibilității (în cazul judecătorilor), având obligația de a asigura supremăția legii, de a respecta drepturile și libertățile cetățenilor. În temeiul art 96 alin 1 și alin 6 L 303/2004, statul reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare. Soluțiile pronunțate de un magistrat, fie rechizitoriu ori hotărâre

judecătorească, nu pot fi puse în discuție în afara cadrului judecății penale. Cu toate acestea, în cazul exercitării atribuțiilor de serviciu de o manieră care nesocotește prevederile legale, o eventuală răspundere disciplinară a procurorului poate fi stabilită exclusiv de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile art 99-101 L 303/2004.

Pentru că, indiferent de natura informațiilor prezentate, vizând activitatea profesională ori viața personală a reclamantei, nu se poate face abstracție de calitatea acesteia, de funcția îndeplinită în structurile statului român.

Cu privire la veridicitatea și existența faptelor relatate de către părăți pe parcursul celor două emisiuni, instanța a avut în vedere că nu există o bază factuală suficientă, astfel încât scoaterea lor la lumină să se înscrie în limitele libertății de exprimare. Mai mult, unele dintre exprimările folosite au un profund caracter defăimător. Dreptul fiecărei persoane la demnitate, drept garantat de Constituție, se reflectă atât în ocrotirea valorii sociale a demnității sub aspectul ei subiectiv, adică sub aspectul sentimentului de onoare pe care fiecare om îl are față de el însuși cât și sub aspect obiectiv, respectiv sub aspectul prețuirii morale de care se bucură un om în cadrul societății din care face parte și care se manifestă prin reputația, stima, considerația și respectul semenilor săi, acest drept fiind atins prin modul în care reclamanta a fost prezentată de către părăți. Astfel, atribuțele prin care reclamanta a fost caracterizată sunt de natură a crea un sentiment de dispreț, ducând în cele din urma la blamarea publică a unei astfel de persoane.

Este oportun de subliniat că prin raportul întocmit de Inspecția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (nr 2583/IJ/1690/DIJ/637/DIP/2014, cu referire la aceleași afirmații condamnate de către reclamantă prin formularea unei cereri de apărare a reputației profesionale, singura instanță disciplinară a magistraților a statuat că în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014 au fost susținute împrejurări lipsite de suport legal, cu referire directă la acuzația de "gravă incompatibilitate". Dreptul la reputație este garantat și de prevederile art 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Reputația profesională este o consecință a integrității profesionale și morale de care un procuror trebuie să dea dovadă. *Reputația profesională este cea care conferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei, autoritate în examinarea opinilor, reprezentă părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia* (se mai arată în cuprinsul raportului, fila 137, vol I, dosarul judecătoriei). Or, dreptul la liberă exprimare, de care se prevalează părății, nu poate fi exercitat cu încălcarea dreptului la reputație profesională.

A mai statuat Consiliul Superior al Magistraturii în cadrul raportului citat mai sus, necontestat de vreuna dintre părțile cauzei, că prezentarea informațiilor în cadrul emisiunii de maniera făcută a fost în măsură să inducă opiniei publice ideea că afirmațiile au un grad ridicat de veridicitate și să

creeze un dubiu serios cu privire la probitatea profesională a persoanei vizate. Mai mult, tocmai față de calitatea reclamantei în cadrul instituțiilor statului, dubiul astfel creat cu privire la probitatea sa profesională, se răsfrângе și asupra unității de parchet pe care o conduce și, implicit asupra întregului sistem judiciar. O asemenea conduită nu poate fi catalogată ca fiind conformă regulilor de etică deontologică a jurnalistului, nici chiar sub umbrela libertății de exprimare de care se prevalează. Mai mult, cu referire la teza acreditată în cadrul emisiunii din data de 19.06.2014 în sensul că reclamanta ar fi "mușamalizat un dosar", este dovedit că în realitate lucrurile au stat altfel, fiind *efectuate acte de cercetare penală în mod ritmic, afirmațiile enunțate fiind fără acoperire faptică* (fila 36 verso, vol I, dosar TB). Or, aceste împrejurări ar fi putut fi cunoscute și părăților în măsura efectuării unor minime diligențe anterior prezentării în emisiune a unor date necercetate.

Pornind de la măsurile pe care ziaristul trebuie să le adopte înainte de a da publicitate o știre, ori a provoca o dezbatere publică, în spățiu instanța apreciază că la momentul săvârșirii faptei ilicite, autorii acesteia au avut conștientizarea semnificației sociale a celor afirmate precum și a urmărilor eventuale ale acestora, sau ar fi trebuit să o aibă. În procesul de formare a atitudinii psihice subiective, factorul intelectiv este urmat de factorul volativ, concretizat în actul psihic de deliberare-decizie cu privire la comportamentul ce urmează a fi adoptat. Realizatorul emisiunilor, împreună cu invitații săi au avut libertatea de deliberare și decizie manifestată nu numai prin expunerea în concret a unor fapte reprobabile sau adresarea de întrebări cu același caracter, dar prin simpla participare la o astfel de dezbatere având această temă de discuție. Din acest motiv, apărarea părățului Gâdea în sensul că nu a făcut decât să adreseze o întrebare pe marginea căreia interlocutorii săi au construit, va fi înălțată de tribunal, neavând vreo relevanță în stabilirea răspunderii civile delictuale *solidare*. Dată fiind profesia părăților, gradul de dezvoltare intelectuală este presupus ca fiind unul de natură să anticipateze urmările unor afirmații sau întrebări precum cele condamnate de reclamantă în cadrul prezentului demers judiciar.

În acest context, apărarea părățului Ciuvică în sensul în care exprimarea folosită pentru redarea întâlnirii între reclamantă și un judecător al instanței supreme, astfel cum a fost surprinsă în planșa foto prezentată în fața instanței (fila 3, vol II, dosar TB), este una figurativă, metaforică, făcută cu intenția de a sancționa modul de întrevedere între doi membri marcanți ai sistemului judiciar, va fi înălțată de tribunalul, fiind total lipsită de suport juridic, de o manieră tinzând spre naivitate. Nu poate primi tribunalul acest argument în condițiile observării modului de desfășurare a întregii emisiuni, a tonului de abordare folosit și prezentării în concret a întrevederii dintre reclamantă și un alt magistrat, ce a avut loc cu multă vreme anterior datei de 19.06.2014, ca fiind una "conspirativă, întâlnire de mafioți, între golani, eventual a unor securiști care schimbă informații". Nicio încercare ulterioară de a explica

sensul literar al cuvintelor "mafiot", respectiv "golan", ori de a accredita ideea că în România nu există mafie nu ar putea să înlăture caracterul defaimător al alăturării persoanei reprezentantului unei înalte instituții de stat, acestor caracterizări. Conotația negativă a sensului celor două cuvinte este atât de pregnantă încât tribunalul apreciază că scopul de discreditare profesională a reclamantei a fost atins irevocabil.

Aceeași teză se desprinde și din cuprinsul depoziției martorului Șelaru Valentin Horia, interlocutorul reclamantei în întâlnirea surprinsă în planșa foto de la dosar, care a relatat împrejurările concrete ale acestei întrevederi. Mai important însă, a reiterat toleranța pe care o persoană publică o exhibă față de activitatea jurnaliștilor, dar, cu toate acestea, și-a manifestat dezacordul față de prezentarea în mediul televizat a unei fotografii realizate într-un spațiu public, cu atât mai mult cu cât subiectul dezbaterii din emisiune nu are vreo legătură cu discuțiile private ale celor implicați, fiind situat la un moment mult ulterior (aproximativ un an).

Același mesaj negativ se desprinde și din cuprinsul afirmațiilor ce se impută părătului Savaliuc, de data aceasta asocierea persoanei reclamantei fiind făcută cu termenul "minciună" în cadrul exprimării *eu aştept ca şefa DNA să înceze cu minciuna*. Împrejurarea că discuția privind imunitatea prezidențială nu era una nouă în mass-media nu îl exonerează pe părătul Savaliuc, invitat într-o emisiune televizată, de obligația de respectare a drepturilor și intereselor civile ale altor persoane, chiar dacă vorbim despre o persoană publică.

Și fără a contesta toate cele discutate până în acel moment, părăta Bianca Grigore completează tabloul informațiilor cu unele vizând și viața personală a reclamantei.

Cum arătam mai sus, este o chestiune generalizată la nivel internațional aceea a autorilor discursurilor care și le califică drept fapte sau judecăți de valoare, apanaj de care uzează și părății în cauză. Într-adevăr, formularea unei judecăți de valoare presupune respectarea libertății de opinie. Și este just că jurnaliștii pot face și relatări obiective și echilibrate cu privire la fapte și activități de interes public. Însă, aceștia nu sunt degrevăți de îndatorirea de a relata aceste probleme de o manieră subordonată condiției ca cel interesat să acționeze cu bună-credință, în aşa fel încât să ofere informații demne de crezare, în respectul deontologiei profesionale specifice jurnaliștilor. Chiar cu doza de exagerare permisă jurnaliștilor, judecățile de valoare formulate trebuie să fie apte de a fi dovedite de către autorii lor, ori să fie făcute cu o bază factuală. Or, acest tribunal nu poate primi ca judecăți de valoare emise cu bună-credință și în respectarea interesului public, afirmațiile cu caracter defaimător, cu efect de decredibilizare a reprezentantului unei instituții a statului. Informarea publicului larg reprezintă una dintre rațiunile existenței jurnaliștilor, însă aducerea la cunoștința publicului nu poate să se întâmple de o manieră negativă, prin catalogarea subiectului dezvăluirii în termeni de natură

să-i atragă acestuia disprețul publicului, să îi afecteze reputația profesională sau viața de familie. Curtea Europeană a statuat în numeroase ocazii că, recunoscând fără nicio rezervă rolul esențial pe care presa îl are într-o societate democratică, totuși ziaristul nu poate fi dispensat, prin protecția oferită de art 10 din convenție, de obligația de a respecta legile de drept comun. Numai prin respectarea îndatoririlor și responsabilităților ce-i revin, presa își îndeplinește funcția sa esențială într-o societate democratică, fără a depăși anumite limite, mai ales în privința reputației și drepturilor altor persoane și a prevenirii de informații confidențiale, având misiunea de a comunica numai informații de interes public (*C.Bîrsan, Convenția europeană a drepturilor omului, editura C.H.Beck, 2005, pag 767, paragraful 116*).

În cauză, însă, se reține că esența dezbaterei purtate în cadrul celor două emisiuni rezidă în acreditarea tezei potrivit cu care reclamanta ar fi săvârșit anumite fapte care, în dreptul intern sunt prevăzute și sancționate ca abateri disciplinare ori chiar infracțiuni, fără a exista un suport probator pentru aceste acuzații. Pentru că afirmațiile făcute de o persoană aflată în dubă poliție nu sunt suficiente, prin ele însese, de a constitui o bază factuală. Nici relatările privind "viața amoroasă", chiar reproduse după alte publicații, nu vor fi caracterizate de interes general. Viața publică asumată de reclamantă prin prisma profesiei exercitate nu are vreo legătură cu viața sa sentimentală, de aceea constată tribunalul că maniera de prezentare a acestei informații este una indiscutabil injurioasă și ofensatoare. Jurisdicția europeană a apreciat că un reportaj vizând aspecte pur private ale vieții unei persoane publice nu poate fi considerat că ar fi contribuit la vreo dezbatere de interes general pentru societate, în pofida notorietății sale (*cauza Campmany y Diez de Revenga et Lopez-Galiacho Perona c Spaniei, 2000*).

Ca atare, revenind la definiția doctrinară a faptei ilicite, tribunalul conchide asupra existenței sale prin raportare la afirmațiile, catalogările, întrebările sau luările de poziție din cadrul celor două emisiuni reclamate, prin care au fost încălcate normele dreptului obiectiv, părății nesituându-se la adăpostul protecției oferite de libertatea de informare, dimpotrivă, în afara acestui cadru.

Analizând în continuare cerințele inserate în prevederile art 1357 C.civ, trebuie amintit că prin prejudiciu, în sensul indicat mai sus, se înțelege rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, fie sub aspect patrimonial, fie sub aspect moral, ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană, în spățiu prin emiterea unor teorii neprobate, șicanatoare, defăimătoare. Prejudiciul moral trebuie raportat prioritar la atingerea adusă imaginii, demnității, vieții profesionale ori de familie a reclamantei.

Legislația română și normele europene reglementează și protejează drepturile și libertățile fundamentale ale omului, respectiv demnitatea, imaginea, viața de familie sau viața profesională. Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care

poate contrabalașa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că la cuantificarea sumei accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din punctul de vedere al victimei. Problema stabilirii despăgubirilor pentru daune morale nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum ar fi demnitatea, onoarea, ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde. Ea presupune o apreciere și evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanțelor de judecată. În literatura de specialitate, dauna morală este definită drept paguba suferită de o persoană ca urmare atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea unei suferințe morale. Cuantificarea prejudiciului moral nu este, aşadar, supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale stabilindu-se prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării etc. Evaluarea daunelor morale presupune examinarea, în principal a unor criterii referitoare la consecințele suferite pe plan fizic și psihic, expunerea la disprețul public, atingerea gravă adusă onoarei și demnității, sentimentul de frustrare etc., daunele morale reprezentând compensația datorată pentru atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinsti, la demnitate, onoare, prestigiul profesional și alte asemenea valori.

În cuprinsul Deciziei nr. 2356 din 20 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casatie și Justiție se arată că daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei, ci *trebuie dovedite daunele morale suferite*. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta condamnată.

Contra opiniei părăților, natura profesiei exercitate de reclamantă face ca analiza acestei condiții să prezinte un element de specificitate. Cum arătam, activitatea procurorilor și a judecătorilor se desfășoară sub însemnul stabilității, independenței și inamovibilității (în cazul judecătorilor), având obligația de a asigura supremăția legii, de a respecta drepturile și libertățile cetățenilor. Este de necontestat că afirmațiile făcute în cadrul emisiunii au un profund caracter tendențios și, în mod evident de natură să afecteze independentă, imparțialitatea și reputația profesională a reclamantei. Cum acestea sunt condiții *sine qua non* pentru exercitarea în bune condiții a funcției încredințate reclamantei, a căror nesocotire a fost constatată încă prin raportul efectuat de Inspecția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, este lesne

de observat că valorile personalității umane au fost lezate și, deci în patrimoniul personal al reclamantei a fost cauzat un prejudiciu.

Referitor la quantumul prejudiciului, este adevărat că nu există un sistem care să repare pe deplin daunele morale constând în atingerea adusa onoarei sau demnității, întrucât plata unei sume de bani abia dacă poate aduce victimei unele alinări sau satisfacții. În materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănește. În schimb, se poate acorda victimei o indemnitate cu caracter compensatoriu, tinzând la oferirea unui echivalent care, prin excelență, poate fi o sumă de bani, care îi permite să-și aline, prin anumite avantaje, rezultatul dezagreabil al faptei ilicite. De aceea, ceea ce trebuie evaluat, în realitate, este despăgubirea care vine să compenseze prejudiciul, nu prejudiciul ca atare.

Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să încerce să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât de a-i procura satisfacții de ordin moral susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată. Prin urmare, chiar dacă valorile morale nu pot fi evaluate în bani, atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța are astfel posibilitatea să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să stabilească dacă o sumă de bani și în ce quantum, este potrivită pentru a repara prejudiciul moral produs.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Civilă, prin *decizia nr. 542 din 14 februarie 2008*, a apreciat că stabilirea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, ceea ce este de esență unui proces de apreciere, nefiind expresia unei realități materiale, susceptibilă de o constatare obiectivă, însă pot fi avute în vedere o serie de criterii, și anume: consecințele negative suferite de cel în cauză în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, iar celui care le pretinde îi revine sarcina să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură i-a fost produs un prejudiciu nepatrimonial.

A mai statuat instanța supremă că, în ceea ce privește quantumul despăgubirilor acordate ca daune morale, nici sistemul legislativ românesc și nici normele comunitare nu prevăd un mod concret care să asigure o reparare deplină a acestora și, prin urmare, principiul reparării integrale a unui astfel de prejudiciu nu poate avea decât un caracter estimativ, în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănesc, întrucât demnitatea, onoarea, reputația sunt valori ce nu pot fi cuantificate

(Decizia nr. 3806 din 7 noiembrie 2013 pronunțată în recurs de Secția a II-a civilă a Înaltei Curți de Casatie și Justiție având ca obiect daune morale).

În ceea ce privește întinderea prejudiciului, tribunalul reține că pretențiile formulate de reclamantă sunt într-adevăr excesive. Instanța mai reține că pentru reclamantă, parte din reparația echitabilă ce i se cuvine rezidă tocmai din constatarea ca ilicită a faptei imputate părăților și atragerea răspunderii delictuale în sarcina acestora.

Aplicând aceste principii împrejurărilor concrete ale spelei, cu observarea impactului pe care temele supuse dezbatelii televizate l-a avut inclusiv asupra publicului larg, în raport de calitatea și numărul părăților, tribunalul va aprecia asupra sumei de 250000 lei ca fiind una ce reprezintă o satisfacție echitabilă.

Așadar, elementele angajării răspunderii civile pe tărâmul delictual sunt îndeplinite în cauză, fiind evident că reclamanta a suferit un prejudiciu rezultat din săvârșirea cu vinovăție a unei fapte ilicite și că există o legătură de cauzalitate între fapta astfel produsă și prejudiciul cauzat.

În dreptul civil român, răspunderea delictuală este solidară, iar natura sa juridică este de sancțiune specifică dreptului civil aplicată pentru săvârșirea faptei ilicite cauzatoare de prejudicii. Strict vorbind, are caracterul unei sancțiuni civile, reparatorii.

Potrivit art. 1373 C.civ., „comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia. (3) Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nici o legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate”.

Stabilirea raportului de prepușenie este o chestiune de fapt care urmează să fie stabilită de instanță, pe baza probelor administrate. Ceea ce interesează este determinarea persoanei fizice sau juridice în interesul căreia se desfășoară activitatea și care, la momentul săvârșirii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, avea autoritatea de a da instrucțiuni și directive prepusului, de a-i supraveghea, îndruma și controla activitatea desfășurată în îndeplinirea însărcinării încredințate.

Raportul de prepușenie nu înseamnă că prepusului i se dictează directive obligatorii de către comitent, ci presupune conștientizarea acestuia de către ambele părți, existența unui acord în acest sens. Raport de subordonare înseamnă că în baza acordului încheiat între părți, persoana juridică a acordat prepușilor săi însărcinarea de a redacta, edita, prezenta, dezbată public știri sau alt gen de informații, încredințare din care poate rezulta posibilitatea comitentului de a da instrucțiuni.

Sub aspectul fundamentării răspunderii comitentului pentru fapta prepusului, instanța reține că aceasta are la bază ideea de garanție a comitentului, în solidar cu prepusul, față de victima prejudiciului, garanție menită să ofere victimei posibilitatea de a fi despăgubită. Totodată, este lesne de observat că această garanție este pentru fapta altuia, deci pentru o faptă care trebuie să fie de natură să angajeze, prin ea însăși, răspunderea personală a prepusului. Altfel spus, răspunderea comitentului va putea fi angajată numai dacă, și în măsura în care, în persoana prepusului sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie.

În speță, se regăsește acest raport juridic, pârâta SC Antena 3 SA arătând ea însăși în cadrul întâmpinării, că își *însușește afirmațiile* părăților, cu excepția celor aparținând numiților Savaliuc și Tudor, în raport de care s-au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive (la care s-a renunțat), respectiv excepția lipsei calității procesuale active, respinsă de instanță.

În aceste condiții, va stabili tribunalul ca despăgubirile acordate cu titlu de daune morale să fie suportate în mod solidar de toți părății în cauză.

Cât privește capătul de cerere având ca obiect obligarea părăților de a asigura redarea dispozitivului hotărârii pronunțate, constată că este suficientă comunicarea publică a acestuia la postul de televiziune care a asigurat transmiterea programelor analizate, o singură dată, repetarea obligației prezentând riscul de a declanșa o nouă dezbatere pe marginea aceluiași subiect.

Nici pretenția subsidiară de cerere vizând acordarea de daune cominatorii nu este găsită întemeiată, nefiind invocat și dovedit vreun motiv de drept și de fapt pentru care acest tribunal ar opera cu prezumția că părății nu își vor respecta obligația stabilită în sarcina lor după rămânerea definitivă a hotărârii.

Iar, cu referire la modul în care este formulat primul capăt din cererea precizatoare, este evident că prin admiterea pretenției privind despăgubirile (*acțiunea în realizare*) a fost analizată și *acțiunea în constatarea* încălcării drepturilor nepatrimoniale enumerate în cuprinsul înscrisului de la fila 108 din dosarul judecătoriei, pronunțarea unei soluții în acest fiind lipsită de interes.

Observând pretențiile formulate pe calea *cererii reconvenționale*, tribunalul va constata netemeinică acestora. S-a reținut mai sus că nu poate fi pusă la îndoială publicarea pe site-ul oficial al părâței Direcția Națională Anticorupție a informației în sensul că reclamanta, în nume personal a sesizat o instanță de judecată cu o acțiune în daune morale împotriva părăților în cauză pentru "afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și au adus o gravă atingere demnității umane" (fila 90, vol I, dosarul judecătoriei).

Părâțul reclamant reconvenient reclamă ca faptă ilicită *acuzația de fapte neadevărate* adusă de reclamantă în cuprinsul comunicatului, precum și *aprobarea*, în calitate de conducător al DNA, una dintre cele mai importante unități de parchet din țară, după cum se arată în cuprinsul cererii, a *comunicatului de presă*. Cu privire la primul element al faptei invocate,

apreciează tribunalul că, în raport de soluția pronunțată în acțiunea principală, caracterul pretins ilicit este căzut în desuetudine, considerentele de mai sus expunând tocmai legitimitatea demersului judiciar al reclamantei, confirmându-se prejudiciul încercat de aceasta, inclusiv prin atingerea adusă demnității umane. Iar partea a doua a faptei pretins ilicite imputate reclamantei, respectiv de a aproba comunicatul de presă cu conținutul indicat mai sus nu este în măsură să justifice admiterea pretențiilor reconvenționale. Nu a fost suficient de diligent părătul reclamant reconvenient cât să lămurească modul în care aprobarea unui comunicat de presă reprezintă o activitate care se situează în afara normelor de drept obiectiv. Nici împrejurarea că cererea de chemare în judecată a fost reprobusă în anumite publicații nu este în măsură să justifice ilicitul pretins săvârșit de cei doi părăți reconvenienți, cu atât mai mult cu cât nici nu poate fi stabilit cu certitudine faptul că reclamanta a pus la dispoziția presei acest document, alegația din cuprinsul cererii reconvenționale reprezentând doar o supozitie a părătului reclamant Savaluc.

În atare condiție, simpla afirmațare a unor împrejurări nu este suficientă pentru a contura elementele materiale ale unei fapte ilicite. Așadar, față de prevederile art 1357 C.civ, citate și mai sus, tribunalul conchide asupra inexistenței acestei condiții pentru angajarea răspunderii delictuale. De altfel, nici cerința privind încercarea unui prejudiciu nu a fost probată, neexistând vreo dovadă cu referire la eventualul impact psihic suferit de părătul reclamant reconvenient, la consecințe negative create în plan social, profesional, precum și intensitatea cu care au fost percepute. Nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu, deoarece dacă o persoană nu a fost păgubită, ea nu are dreptul de a cere nicio reparație. Altfel spus, este imperios necesar ca cel care solicită repararea prejudiciului să fi suferit personal prejudiciul respectiv. Simpla afirmație că acest comunicat este de natură să aducă atingere onoarei, reputației și imaginii publice a părătului nu este suficientă în justificarea unui eventual prejudiciu încercat. Nici depoziția martorului audiat, Stancu Adina Isabella nu cuprinde relatări care să facă dovada vătămării părătului în plan profesional. Susținerea că postarea făcută i-a afectat părătului *credibilitatea ca jurnalist*, se limitează la acest nivel, reprezentând doar o afirmație nedovedită, neexistând vreun înscris ori solicitare de probă de altă natură, care să justifice pretențiile părătului.

În atare situație, tribunalul conchide că nu există dovezi la dosarul cauzei care să justifice antrenarea răspunderii delictuale în sarcina părăților reconvenienți, comunicatul incriminat nereprezentând, prin el însuși, o faptă ilicită de natură să aducă prejudicii.

Pentru aceste considerente, tribunalul conchide că nu s-a făcut dovada îndeplinirii cerințelor prevăzute de art 1357 C.civ, sens în care statuează asupra netemeiniciei cererii reconvenționale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂŞTE:**

Respinge excepția lipsei calității procesuale active, invocată de pârâtul Radu Tudor, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtelei reconveniente Direcția Națională Anticorupție, invocată de reclamanta-pârâtă, ca neîntemeiată.

Admite în parte acțiunea principală, modificată de reclamanta **KÖVESI LAURA CODRUȚA**, cu domiciliul procesual ales în București,

, în contradictoriu cu pârății **S.C. ANTENA 3 S.A.**, cu sediul în București, şos. București – Ploiești, nr. 25-27, sectorul 1, **GÂDEA EMANUEL MIHAI, GRIGORE BIANCA** și **TUDOR RADU**, toți cu domiciliul procesual ales în București, şos. București – Ploiești, nr. 25-27, sectorul 1, **CIUVICĂ MUGUR-CRISTIAN**, cu domiciliul în București, și **SAVALIUC RĂZVAN OVIDIU**, cu domiciliul în București,

Obligă pârății în solidar la plata sumei de 250.000 lei cu titlu de daune morale, către reclamanta Kövesi Laura Codruța.

Obligă pârății să asigure comunicarea publică a dispozitivului hotărârii în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă, la postul TV „Antena 3”.

Respinge în rest pretențiile din acțiunea principală, ca neîntemeiate.

Respinge cererea reconvențională formulată de pârâtul reclamant **SAVALIUC RĂZVAN OVIDIU** în contradictoriu cu pârății reconvenienți **KÖVESI LAURA CODRUȚA** și **DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE**, cu sediul în București, str. Știrbei Vodă, nr. 78-81, sectorul 1, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la comunicare care se depune la Tribunalul București.

Pronunțată în ședință publică, azi, 16.10.2015.

PREȘEDINTE,
Crina Liliana Buricea

GREFIER,
Elena Petrică